

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Patrocinium Defvntorvm

Hautin, Jacques

Leodii, M.DC.LXV.

Pars II. Occurritur objectioni, & concluditur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79679](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79679)

Etos iis tegant: quibus, & similibus ritibus familiae suae bonum ac salutem niti arbitrantur. Porro ejusmodi instituta etiam apud Cochinchinenses celeberrima sunt, haustaque à Sinensibus, quorum & Tunchini, & Cochinchinae regna, pars olim fuere, & nunc clientelam quotannis profitentur. De Sinensibus autem agens noster Trigautius l. i. c. 9. Inter alia multa, de funebribus eorum ceremoniis, solemne quoque illis est, ait, & ab idolorum sacrificiis inductum, papyrus in certum modum concinnatam, imo etiam sericos pannos albi coloris exurere. Quid faciunt arbitranter se vita functis vestem ministrare in benevolentia observantiaque testimonium. Inviolabili quoque consuetudine receptum est, ut luctus patris ac matris in triennium protrahatur. Cuius rei causam in suis libris hanc reddunt, ut suis parentibus, qui primo aetatis triennio eos ulnis gestaverunt, vicem rependant. Non raro filii parentum cadavera feretro inclusa ad res quatuordecim annos domi asservant. Suo enim pellucido bitumine ita rimas omnes ocludunt, ut factorem minimè transmittant. Quo tempore in singulos dies cibum illis, potumque offerunt, non secus ac si viverent. Deinde in humili scabello, non in sedilibus consuetis confident. Somnum non in lecticis, sed in stramineis culcitris supra nudam humum collocatis iuxta sarcophagum capiunt. Carne autem, aliove edulio condito vesci nefas. Nec vini, aut balnearum usus; imo nec liberis dant operam. Plura apud eundem Trigautium vide.

443.
Et Assensu
Theologo-
rum.

Ac denique concludit, cum ratio nativa ex generalissimis naturae principiis expressa, & gentium more confirmata necessitatem subsidii defunctis exhibendi demonstrat, eum qui aliter sentiat, naturae refragari. Adde, Theologiae universae, quoniam cum Theologi omnes Catholici, nomine proximi, qui naturae lege diligebetur, intelligant omnes beatitudinis capaces, nemoque unus pius manes ex eo numero excludat, aut excludere possit, profecto Theologi omnes eos naturae lege diligendos docent, & cum dilectio in eisdem non nisi subsidio exhiberi possit, omnes pariter docent subsidium illis ferendum esse.

PARS SECUNDA.

Occurritur obiectioni, & concluditur.

444.
Obiectis.

VERUMTAMEN emerit nuper unus aliquis ex eis, Joannes Sancius, novamque doctrinam, nescio unde, orbi in-

vexit, ne filios quidem parentibus vitâ functis quidquam subsidii debere. De quo quidem argumento post erit propriè agendum. Sed quoniam ejus rationes omnes promiscuè defunctos omni ope fraudari sine noxâ posse contendunt, iis jam occurrendum censui. Sic igitur ipse in Selectis, Disp. 4. n. 6. Dicentne aliquis teneri me, quamvis divitem, largiri centum, aut minus ducatorum eleemosynam ob liberandum damnatum ad suspendium ob eius mala facinora, aut ad irivemes? Quem Respublica non tenetur liberare, imo punire; tenebor ego? Absit, iuste patitur, iustam verò mortem proximi impedire nullatenus teneor, quod expresse docet Malderus de virtutibus tract. 3. c. 1. Dub. 15. fol. 35. Navar in c. non inferenda 23. q. 3. n. 24. Sa, verbo charitas n. 6. Sic licet pater meus in Purgatorio detineatur, & possim illum precibus meis, aut eleemosynis iuvare, ad id nequaquam ex præcepto tenebor, cum iuste ibi patiatur. Ita ipse, qui post addit, Neque si parens defunctus filio apprensus subsidium ab eo peteret, filium ad illud obligandum, licet, ait, impietissimum esse non iuvare; quod quomodo intelligat, non capio. Nam si maximè impium sit, nonne manifestò pugnat contra pietatem in parentes, quæ virtus haud dubiè ad culpam ligat?

Tota igitur vis illius auctoris in eo sita est, quòd defuncti iuste patiantur, vivos ad iis opitulandum non obligari. At vide illius argumenti vanitatem. Sic enim rectè concludero proximum quemcumque extremâ necessitate seu corporis, seu animæ pressum, posse sine noxâ derelinqui, quoniam utramque iuste patitur, scilicet à Deo iuste infligente, vel ob proprias noxas, vel ob alium aliquem finem; qui sanè cum Dei sit, non potest non esse iustissimus. Ne qua verò tergiversandi ansa sit, pone Deum tibi certò indicare, proximo tuo, vel gravissimum morbum immitteri, vel gratiam subtrahi, in pœnam certi peccati, puta purjuri: atque adeò illum versari in periculo mortis, vel corporis, vel animæ: nonne eâ quoque hypothesi, obstrictum te credes ad illum eo periculo vindicandum? Arbitror sanè. Ergo quòd iuste proximus patitur, quòd purgandæ animæ in pœnam suorum criminum crucientur, non propterea liberaris obligatione eis opitulandi. Verùm enim verò Navarrus, Sa, Malderus, docent damnatum iuste ad mortem, posse non redimi, etsi pecuniâ posses redimere: nec enim ad hoc charitatem obligare. Sed respondeo primò lytrum istiusmodi grave esse solere; charitatem

445.
Responde-
tur.

charitatem autem non esse solitam obligare ad opem cum gravi incommodo ferendam. At demus minimo pretio, demus precibus posse illum redimi quemadmodum pios manes lustralibus pœnis redimi posse compertum est. Etiam hoc dato nihil evinces.

446.
Disparitas
inter reos
hujus vitæ,
& defun-
ctos.

Ratio enim, cur hominem ad mortem damnatum redimere non teneat, hæc est, quod nec ipse quidem, etsi possit, redimere se teneatur, cum illi liceat justæ Judicis sententiæ se conformare. Caritas autem non me obligat, ut proximo præstem, quod ipse sibi ex charitate præstare noni tenetur. At pii manes cum sint in termino, quantum in ipsis est, quam citissime possunt, ad finem suum tendere debent, atque adeo Purgatorio egredi. Atque obligatio hæc est charitatis, tum in Deum, ut eius gloriam magis augeant, tum in seipsos, ut beatitudine quamprimum fruantur. Nec verò potest illis videri tam bonum satisfacere velle Justitiæ divinæ per sese, quam vivorum precibus liberatos Deo potiri, eiusque gloriæ per actus amoris patriæ multò excellentius servire. At reis capitis ut plurimum satius est, ac fere conducibilis Reipublicæ, morte luere criminum pœnas, & justitiæ humanæ per se mortemque suam satisfacere, quam se redimere, aut ab aliis redimi: quo fit, ut charitas ad eos redimendos non impellat. Quod si poneres præstare illis, ac Reipublicæ se redimere, ac vivere, idque illos nosse, & ipsi ad redimendam vitam, si possent, obligarentur, & alii si sine gravi incommodo illis liceret, eadem charitatis lege tenerentur. Et hac ratione tenet Coninck, *Si lyrum quod exigitur ad redemptionem captivorum alioqui necandum, sit exiguum, ab iis qui non incommodè possunt, solvendum esse. Præsertim, quando inde non imminet periculum, ne hostes ea occasione plures, ac sapine pauperes capiant, & hoc modo cives opibus suis spolient. Hinc Imperator Mauritius, quod ab Avarum Rege exiguo valde lytro, quatuor scilicet siliquis, quibus singulos redimendos offerebat, captivos redimere noluit, graviter à Deo punitus est, ut refert Baronius ad Annum Christi. 560.* Hæc ipse Coninck ad verbum de Eleëmof. Dub. 8. n. 144.

447.
Exhortatio
ad eam legem
obser-
vandam.

Constet itaque naturæ lege vivos obstringi, suppetias ferre vitæ functis. Et cum, ut ostendimus, Turcæ, ac Gentiles ipsi eam legem studiosè observent, constet Christianos officii sui hoc in genere immemores, Turcis ac Gentilibus eatenus deteriores esse. Accedit Porro ad hæc, quod etiam in inimicos amor noster natu-

ræ lege ferri debet, cum & ipsi nobis proximi sint per naturæ humanæ communio- nem, & repræsentationem SS. Trinitatis. Ex quibus efficitur longè nos magis obligari ex caritate ad subsidium piorum manium, qui nobis sunt amicissimi. Quocirca si sensum aliquem humanitatis, si naturæ legis retinere velimus, parendam est huic animas defunctorum juvandi necessitati. Imò quia non homines dumtaxat, sed homines Christiani sumus, amplectenda nobis illa necessitas est, & quod præcipit, non necessitate, sed prolixissimâ voluntate est exequendum.

ARTICULUS II.

*Ad opitulandum defunctis
caritas Supernaturalis
nos obligat.*

P R Æ F A T I O.

NON nescio neglectum vel chari- 448.
tatis, vel misericordiæ vel etiam Non suc-
pietatis in pios manes, si alia obligatio- currere de-
nis capita subducas, venialis tantum cul- functis
pæ arguendum esse. Primùm enim et- communi-
si eorum necessitas in tantis tormentis, ter est tan-
gravissima dici possit, ac debeat, tamen tum venia-
semper alii adsunt, qui eam levant, at- le.
que adeo qui te excusent saltem à gra-
viore noxâ, si cum possis commodè, non
eos juves: & verò Ecclesia communiter
pro omnibus preces ac sacrificium Numi-
ni offerre solita est. Deinde nostra in nos
inclementia, infligendos nobis olim cru-
ciatus non prævertentium, gravis culpæ
damnari non potest. Adhæc hebetudo
mentis humanæ, & caligo quædam igno-
rantia purgantium tormentorum, negle-
ctum istius subsidii magno crimini verti
non sinunt. Denique nec sacri Codices,
nec sacrosancta Concilia, nec Ecclesiæ
Patres eundem gravioris culpæ damna-
runt. Quamobrem si deinceps inclemen-
tiam illam gravius infecter, usque eò ut ex
argumentis, ac similibus mortiferum cri-
men argui posse videatur; orationem
meam sic accipi velim, ut Sanctorum Pa-
trum, ac Concionatorum dicta, sano nimi-
rum ac commodo sensu: non autem theo-
logicâ lance ponderari. Constat enim vix,
aut ne vix quidè ullos oratores sacros in ju-
dicium non rapiendos, si quæ in amplifica-
tionibus suis, atque exhortationibus libe-
rè apteque ad movendos animos profe-
runt, theologica trutinâ expendi velis.